

Publicerad 2015-08-02 18:59 av Heikki Hellman

Eget foto, augustiäpplen

TIDEN FRÅN MORGON TILL KVÄLL, LEVNADSBÅGE

Då jag för ett par månader sedan diktade vårhistorier känns det som om det var igår! Men nej, idag lever vi redan i början av augusti. Sommaren har varit som ett flyktigt ögonblick, endast en tredjedel står kvar. Till all lycka kvarstår ännu den kära augusti, skördens månad. Jag tycker om augusti.

Igår hade vi kusinträff. Vi är tolv, elva lever ännu, närvarande var sex. Iris brukar bjuda oss på en lunch till sitt sommarställe, "open air", ute i det fria, under blommande jasminer! Det låter som en härlig tradition. Till en ensam mänska som jag är idag betyder i praktiken detta möte lika med en fest under några timmar i bästa fall mitt i sorl, tankeutbyte och upprepning av det förgångna. Eftersmak är gynnsam och jag känner mig mindre övergiven eller mol allena.

Det finns stunder då bitterheten till livets öden försöker få ett grepp om mig . Avväjande av denna känsla lyckas mig inte alltid. Det är följd av mitt livs manuskript som inte är endast skrivet av mig! Ödet har dikterat delar av det. Det tog länge men nu fattar jag vad mig väntar. Samma öde som mina barns mor, min kära i dag. Vi blir ofta glömda inom i fyra väggar innan vi lämnar jordelivet.

En liten tröst är att naturens andra djurs familjeband inte heller håller för en evigt. Jag är del av naturen. Där har jag även förut funnit livets modeller. Många frågor låter sig lösas genom att hålla sinnen mottagliga för omgivningens fenomen.

Mina tankar återvände till mina minnen under studieåren i Schweiz för fyra årtionden sedan. Jag drog mig till sinnes mina inspirerande professorer som lärde oss naturvetenskapens grunder. De var professor Robert Matthey i zoologi, en ivrig , humoristisk lärare som förklarade med lättläst språk genetikens problem. Dominique Rivier var en fysiker utan like. Jag var rädd för att han ville i tentamen veta vad jag visste om vektorlära. Rädslan var opåkallad. Jag fick lättare uppgifter, med vilka jag även kunde misslyckas. Barometer. Berätta mig om elektromagnetism och vad vet kandidaten om Boyle-Mariotts lag! Pierre Feschotte var en fransman, en kemist. Han grubblade över frågan, "Kan man lita på sinnen?" Florian Cosandey var en botanist. Hans viktigaste uppgift var att vi visste efter hans lektioner hur viktig var stärkelsekorn, "grain d'amidon", en bank för energi och gener!

Tidens väsen sysselsatte mig. Det finns inget sinne mäta tid. De bekanta sinnen hörsel, syn, lukt, smak och berörelse förnimmar vår omgivning men inte tid.

Tiden är mystisk parameter fysikens variabel. Tiden kan jag ej erfara med sinnen. Tiden kan jag mäta i sekunder, minuter och så vidare... Tiden är förfluten, nu eller kommande.

Tiden är ingen materie. Ny tid uppstår hela tiden!? Ingen tid återvänder. Tiderna förändras utvecklar, lever och förstör.

Tiden flyr långt utom räckhåll för tanken, tiden är en gräns för intelligens, förstånd. I början och i slutet av tiden finns två välkända händelser, födelse och död. Mellan dessa två finns på vår personliga nivå tiden som vi lever. Tiden före födelse och tiden efter döden är utanför vår uppfattningsförmåga.

Vad är då den där tiden från morgon till kväll? Allmänt taget är den ju levnadsbåge! Under vårt korta liv sysslas, görs, skaffas och samlas alla slags saker och ting.

Från födelse till död är människans livsgång. Logisk ordning börjar i födelse fortsätter till barndom, därefter ungdom, vuxenhet och till sist från ålderdom till grav och evighet.

Under vår levnadstid möter vi först mor, far, systrar, bröder, hem, hemgata, hemgård, vänner, skola, cirklar, barnets och ynglingens världar. Under tiden utformas kunskaper, seder, föredömen, värden samt konflikter. Man tar även ställning.

Vuxenhet är tid för arbete, yrke, kvinna och man möter varandra, parförhållanden knyts och man ingår äktenskap.

Sötskel av hemmet, barnavård, hembygd, jobb, livets säkerhet, hälsa, världsbild, drömmar, förväntningar, intressen, medlemskap hör till vuxen tid.

Ålderdomen slutar arbetsliv, man möter barnbarn, mor- och farmödrar, mor- och farfäder medlar traditioner. Snart möts ensamheten, sjukdomar, vårdbehov, framför hägrar överlåtelse och till sist avstående.

Slutligen går och lägger du dig en kväll, du insomnar, vissnar i höstens skymning äntligen i mörk natt. Skall jag dö nu, frågade min mor? Jag kunde inte svara henne. Jag sade att en dag försvinner all jordisk .

När det gör mycket ont, är det lycka att förlora medvetandet. Du vet ju hur det känns om du har en gång varit under narkos. Själen är också medveten. Det gäller i fysiskt värk, men underligt också i själslig nöd och dödläge.

När tiden går ut en dag, vad återstår efter vår död? Efter vår bortgång kommer de efterlevande kanske ihåg oss, hurudana var vi som människa, person, individ? Du är närvarande med i tiden lika länge som du kvarstår i deras tankar!

Jag avundas inte ålderdom och ensamhet. Lycka till!

© Heikki Hellman 2015-08-02

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Heikki Hellman med Poeter.se id #36177 innehar upphovsrätten